

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **V. S.**
v zastoupení JUDr. Matěj Šedivý, advokát
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 11.3.2026, č.j. CPR-6549-3/ČJ-2026-930310-V241,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 5. 1. 2026, č.j. KRPE-106696-32/ČJ-2025-170022-SV, jímž bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“ nebo jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo žalobci správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států. Současně byla tímto rozhodnutím stanovena doba k vycestování z území EU a smluvních států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme.

2. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem. Nejprve namítl, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když namítl, že neodpovídá použité právní kvalifikaci, neboť řízení není vedeno dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 uvedeného zákona a dochází k nesouladu odůvodnění rozhodnutí s použitou právní kvalifikací. Dále žalobce namítl porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, když je v daném případě nepřiměřeně přísné ukládat mu správní vyhoštění, protože jeho situaci bylo možné řešit mírnějším způsobem. Jedná se o historicky teprve první porušení zákona, kterého se žalobce na území České republiky dopustil, proto má za to, že je třeba vnímat jeho jednání jako ojedinělý excés z jinak řádného způsobu života. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím závěrům.
5. Ze správních rozhodnutí plyne, že žalobce v období od 10. 9. 2025 do 18. 11. 2025 (s výjimkou období od 31. 10. 2025 do 11. 11. 2025) vykonával bourací a úklidové práce na staveništi v Pardubicích pro společnost BAUSET CZ, a. s., aniž by disponoval povolením k zaměstnání, ačkoli to bylo podmínkou výkonu zaměstnání. Z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo pro naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, tedy pro výkon zaměstnání bez povolení k zaměstnání, ačkoli toto povolení bylo podmínkou výkonu zaměstnání. Skutek, pro který bylo rozhodnuto, je v obou správních rozhodnutích popsán konkrétně, časově i místně určitě. Samotná skutečnost, že správní orgán prvního stupně při úvaze o délce zákazu vstupu zmínil rovněž pobyt žalobce bez platného oprávnění k pobytu, nepůsobí nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Z odůvodnění správních rozhodnutí jako celku je patrné, jaký skutek byl žalobci kladen za vinu, jaká právní norma byla aplikována a jaké úvahy vedly správní orgány ke stanovení délky správního vyhoštění. Žalovaný se navíc s touto odvolací námitkou výslovně vypořádal a uvedl, že žalobce v důsledku výkonu nelegální práce pozbyl i úlevu z vízové povinnosti, takže nedisponoval ani platným oprávněním k pobytu. Tato úvaha nebyla samostatným právním základem výroku, nýbrž okolností dokreslující závažnost celkové situace žalobce. Soud proto neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nesrozumitelné nebo trpělo nedostatkem důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
6. Ani námitka nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění není důvodná.
7. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců lze uložit správní vyhoštění až na 3 roky. Žalobci byla stanovena doba zákazu vstupu v délce 1 roku, tedy při dolní části zákonného rozpětí.

8. Ze správních rozhodnutí je patrné, že správní orgány se přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývaly v souladu s § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Hodnotily zejména délku pobytu žalobce na území, jeho rodinné a sociální poměry, intenzitu vazeb k České republice i ke státu původu, věk, zdravotní stav i povahu protiprávního jednání. Zjistily přitom, že žalobce pobýval na území pouze krátce, přijel sem za prací, nevytvořil si zde pevné rodinné ani sociální vazby, je svobodný, bezdětný, v produktivním věku a jeho rodinné zázemí se nachází v Moldavské republice. Správní orgány současně zohlednily i polehčující okolnosti, zejména doznání žalobce, jeho spolupráci a skutečnost, že nešlo o opakované porušování povinností.
9. Soud nepřehlíží, že žalobce se k jednání doznal a se správními orgány spolupracoval. Právě tyto okolnosti však správní orgány výslovně vzaly v úvahu a promítly je do toho, že žalobci nebylo uloženo správní vyhoštění v přísnější výměře. Nelze přehlédnout ani to, že žalobce vykonával nelegální práci po dobu přibližně dvou měsíců, a to vědomě. Za těchto okolností soud neshledává, že by stanovení doby zákazu vstupu v délce 1 roku vybočilo z mezí správního uvážení nebo bylo zjevně nepřiměřené.
10. Pokud žalobce v žalobě fakticky usiluje o soudní zkrácení doby zákazu vstupu na 6 měsíců, soud dodává, že správní vyhoštění není trestem za správní delikt ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s., takže zde nepřichází v úvahu moderační oprávnění soudu.
11. Krajský soud uzavírá, že žalovaný posoudil věc v souladu se zákonem, z dostatečně zjištěného skutkového stavu a v mezích správního uvážení. Proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 6. května 2026

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce